

Hồi thứ hai mươi sáu

Trong nhà lao Ngao Bái vong thân

Khang Thân Vương nói rồi chống ngược chòm râu tựa hồ muốn thở lên phì phì.

Vi Tiểu Bảo thấy vị Vương gia này vui vẻ dễ thân cận rất lấy làm hứng thú, gã làm bộ ngập ngừng đáp:

- Vương gia ơi! Vương gia... đối đãi với tiểu nhân tử tế quá, tiểu nhân không biết làm thế nào báo đáp cho vừa?

Khang Thân Vương cả mừng nói:

- Sao Quế huynh đệ cứ nhắc đi nhắc lại hoài chuyện báo đáp với chẳng báo đáp? Huynh đệ ưng lấy con ngựa này là ta hãnh diện lắm rồi.

Lão quanh ra phía sau ngựa khẽ vỗ vào đít ngựa mấy cái, bảo nó:

- Ngọc hoa! Ngọc hoa! Từ nay mi về với công công đây, phải cho ngoan ngoãn, thuần thực, nghe!

Rồi lão bảo Vi Tiểu Bảo:

- Huynh đệ! Huynh đệ thử cười lên coi!

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Dạ! Xin tuân lời Vương gia!

Gã vỗ vào yên ngựa, tung mình nhảy vọt lên lưng nó.

Vi Tiểu Bảo học võ nghệ của Hải lão công được quá nửa năm, nhưng lão không có chân tâm truyền thụ. Về môn quyền cước thực ra gã chưa học được gì, nhưng nghề nhảy nhót, thân thủ gã rất mau lẹ.

Khang Thân Vương khen ngợi:

- Công phu của Quế huynh đệ hay lắm!

Tên mã phu đang dắt ngựa liền đưa dây cương cho Vi Tiểu Bảo rồi buông tay ra. Con Ngọc hoa thông đi quện mấy vòng quanh tàu ngựa.

Vì Tiểu Bảo cưỡi trên lưng ngựa thấy vừa êm vừa đi mau. Gã chưa hiểu gì về nghệ thuật cầm cương điều khiển con ngựa. Cứ để mặc nó đi quanh mấy vòng rồi tung mình nhảy xuống, con ngựa tự động đứng lại.

Khang Thân Vương vỗ tay hoan hô:

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu!

Vì Tiểu Bảo nói:

- Vương gia! Đa tạ Vương gia có lòng hậu từ. Tiểu nhân hãy đi coi Ngao Bái một chút rồi trở ra hầu tiếp Vương gia!

Khang Thân Vương đáp:

- Phải rồi! Đây là việc lớn, tiểu huynh đệ đã vâng lệnh thánh chỉ hãy làm cho xong đã. Khi tiểu huynh đệ về cung tâu giùm cho là chúng ta phòng thủ rất nghiêm mật, dù Ngao Bái có mọc cánh cũng không trốn thoát.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Dĩ nhiên là thế.

Khang Thân Vương hỏi:

- Tiểu huynh đệ có cần ta đi theo không?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu nhân không muốn làm phiền đến Vương gia!

Khang Thân Vương mỗi lần đến gặp Ngao Bái là lại bị hấn chửi mắng như tát nước vào mặt, nên lão cũng không muốn gặp hấn. Lão liền phái tám tên thị vệ của bản phủ đi theo Vì Tiểu Bảo để tra xét tình trạng tên khâm phạm Ngao Bái.

Tám tên thị vệ dẫn Vì Tiểu Bảo ra phía sau vườn hoa đến trước căn nhà thạch thất trơ trọi. Ngoài cửa sổ tên thị vệ tay cầm cương đao canh giữ. Ngoài ra còn có hai tên thủ lĩnh đi tuần quanh thạch thất. Cách phòng thủ quả nhiên cực kỳ nghiêm mật.

Bọn thị vệ liền báo tin cho thủ lĩnh có vị công công do Hoàng thượng phái đến điều tra tù phạm, bọn chúng khoan lưng thi lễ.

Chánh phó thủ lĩnh liền móc trong bọc ra một chùm chìa khoá chia nhau đi mở cửa sắt và bốn cái khoá lớn. Chúng kéo cửa sắt ra mời Vì Tiểu Bảo vào trong nhà giam.

Căn thạch thất này âm thấp tối tăm. Ngay trong hành lang có làm một cái bếp, một người lão bộc đang nấu cơm.

Tên vệ sĩ thủ lĩnh nói:

- Ngày thường cửa sắt này không mở ra bao giờ, đồ ăn của tên khâm phạm thổi nấu ở trong này rồi đưa vào phòng giam.

Vi Tiểu Bảo gật đầu nói:

- Hay lắm! Vương gia của các vị nghĩ cách này thật chu đáo. Cửa sắt mà không mở thì tên khâm phạm khó lòng trốn thoát.

Vệ sĩ thủ lĩnh lại nói:

- Vương gia còn cần dặn: "Nếu tên khâm phạm toan chạy trốn thì cứ hạ sát ngay không cần báo trước".

Vệ sĩ thủ lĩnh dẫn Vi Tiểu Bảo tiến vào. Khi đi qua căn phòng nhỏ đã nghe tiếng Ngao Bái ở phía trong vọng ra. Hắn lớn tiếng thóa mạ Hoàng đế:

- Con mẹ nó! Lão gia xuất sinh nhập tử, lập biết bao nhiêu công hầu mà ông cha nó thu lại toà giang sơn gấm vóc. Bây giờ đến thằng tiểu quỷ chưa ráo máu đầu lại không biết yên phận, ám toán vào sau lưng lão gia. Lão gia có thành tên tể quỷ cũng không buông tha đi.

Vệ sĩ thủ lĩnh chau mày nói:

- Tên tù này thốt ra những lời vô phép vô thiên nên chém đầu là phải.

Vi Tiểu Bảo đi đến căn phòng nhỏ có chấn song sắt liền thò đầu vào coi thì thấy Ngao Bái đầu bù tóc rối. Chân tay đeo xiềng và khoá rất nặng.

Ngao Bái ở trong phòng giam chạy lui chạy tới, xiềng sắt kéo lê thê dưới đất bật lên những tiếng loảng xoảng. Hắn vừa thấy Vi Tiểu Bảo đã la lên:

- Thằng tiểu quỷ... chết băm chết vằm kia!... Mi vào đây...! vào đây cho lão gia cắn cổ chết tươi!...

Hai mắt hắn trợn tròn xoe, nhãn quang tựa hồ muốn phun lửa.

Đột nhiên hắn nhảy xổ về phía Vi Tiểu Bảo nhưng đụng vào tường đánh "ầm" một tiếng. Tuy còn cách bức tường rất dày mà Vi Tiểu Bảo cũng giật mình kinh hãi phải lùi lại hai bước. Gã thấy tướng mạo Ngao Bái hung dữ bất giác sinh lòng khiếp sợ.

Vệ sĩ liền an ủi gã:

- Công công đừng sợ gì hết. Hắn không ra được đâu.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Ta đâu có sợ. Máy vị hãy ra ngoài chờ ta, Hoàng thượng truyền cho ta hỏi hắn mấy câu.

Bọn vệ sĩ dạ một tiếng rồi lui ra.

Ngao Bái càng tức giận, tiếp tục lớn tiếng thóa mạ.

Vì Tiểu Bảo cười nói:

- Ngao thiếu bảo! Đức Hoàng thượng phái tại hạ đến thăm sức khoẻ của lão nhân gia. Nghe tiếng lão gia thoả mạ sang sảng thì biết rằng chân khí hẳn còn sung túc, thân thể vẫn khoẻ mạnh như trước, Hoàng thượng biết tin này nhất định ngài sẽ vui lòng lắm.

Ngao Bái giờ hai tay lên đập xiềng sắt vào chấn song bật lên những tiếng choang choảng. Lão càng cảm hận thoả mạ:

- Tổ mẹ nó! Thành tiểu quỷ chó đẻ kia! Mi về bảo Hoàng đế đừng làm bộ giả đạo đức nữa. Muốn giết ta thì cứ việc giết đi. Chẳng lẽ Ngao Bái lại còn sợ đến mi nữa chẳng?

Gã đập vào chấn song sắt cửa sổ to tướng làm cho rung chuyển, Vì Tiểu Bảo sợ hấn phá cửa sổ nhảy ra, lại lùi thêm bước nữa, cười nói:

- Hoàng thượng có giận lão gia đến đâu thì cũng không giết lão gia một cách giản dị như vậy đâu. Ngài muốn để lão gia yên nghỉ ở lại đây hai ba chục năm, kỳ cho đến khi lão gia thực lòng hối lỗi bò đến trước mặt Hoàng thượng đập đầu mấy trăm cái. Có thể Hoàng thượng nghĩ đến công lao của lão gia ngày trước mà phóng xá cho chưa biết chừng. Nhưng ngài có buông tha cho lão gia khỏi chết đi là may lắm rồi, chứ còn muốn làm quan to trở lại thì chắc là không được rồi.

Ngao Bái nghĩ thâm trong bụng:

- Bị giam cầm nơi đây sống không sống được, chết chẳng chết cho, thì thà rằng giết chết đi còn dễ chịu hơn.

Hắn nóng tính như lửa, thà chết chứ không chịu khuất phục. Khi nào hắn chịu xin lỗi tiểu Hoàng đế và đập đầu lạy.

Hắn liền lớn tiếng:

- Mi về bảo Hoàng đế đừng mơ mộng nữa. Y muốn giết Ngao Bái là chuyện dễ, còn muốn Ngao Bái đập đầu tạ tội thì khó khăn vô cùng!

Vì Tiểu Bảo cười nói:

- Chúng ta thử chờ xem. Sau năm ba năm, Hoàng thượng khi nào nhớ tới lão gia lại phái tại hạ đến thăm lão gia. Lão gia ơi! Lão gia hãy bảo trọng tấm thân, chớ để cảm mạo phong hàn mà phát ho siễn.

Ngao Bái lại lớn tiếng mắng chửi:

- Ho siễn con mẹ quân khốn kiếp! Nguyên trước tiểu Hoàng đế vốn là người tử tế, chỉ vì bọn người Hán chó đẻ các ngươi làm cho y phải hư đốn. Lão Hoàng gia mà biết nghe lời ta, triều đình không dùng một tên Hán quan,

trong cung không cho một con Hán cầu nào vào thì làm gì có chuyện thối nát như ngày nay?

Vi Tiểu Bảo bỏ mặc Ngao Bái muốn chửi bới đức lác thế nào cũng mặc gã lui ra ngoài hành lang đến chỗ nấu bếp thấy nồi đang bốc hơi nghi ngút. Gã mở vung ra coi thì trong nồi đang nấu thịt heo với rau. Gã nói:

- Thơm quá!

Lão bộc cười nói:

- Đây là đồ ăn của phạm nhân, chẳng có gì ngon lành đâu!

Vi Tiểu Bảo nói:

- Hoàng thượng phái ta đến đây tra xét cách ăn uống của tên khâm phạm, không được để hấn đói lả.

Lão bộc đáp:

- Công công cứ an tâm. Hấn không đói đâu, Vương gia đã dặn mỗi ngày cho hấn ăn một cân thịt.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Lão múc một bát cho ta thử nếm xem, nếu lão để tên khâm phạm phải thiếu thốn, ta sẽ nói với Vương gia đánh đòn.

Lão bộc sợ hãi đáp:

- Dạ dạ! Tiểu nhân không dám để khâm phạm thiếu thốn trong việc ăn uống.

Lão lấy bát múc thịt và rau rồi hai tay cung kính đưa lên.

Vi Tiểu Bảo ăn một miếng canh thịt rồi "ồ" một tiếng chứ không phê bình. Gã hỏi:

- Mỗi bữa lão cho phạm nhân ăn bao nhiêu thịt? Ta e rằng cân thịt này lão ăn vụng hết.

Người lão bộc vội đáp:

- Không có đâu! Cái này tiểu nhân đưa vào cho phạm nhân hết!

Lão lấy bát lớn múc canh thịt và xối ba chén cơm lớn.

Vi Tiểu Bảo cầm đôi đũa lên nhìn rồi nói:

- Đũa này dơ lắm dùng thế nào được? Lão cầm rửa sạch đi cho ta!

Lão bộc vâng, dạ luôn miệng rồi cầm đôi đũa ra rửa vào trong chậu nước.

Vì Tiểu Bảo xoay mình lại lấy trong bọc ra một gói thuốc tán trộn vào bát canh thịt. Gã lại cất giấu gói vào trong bọc không để ai trông thấy. Gã quấy bát canh lên mấy cái cho thuốc biến vào trong canh thịt.

Nguyên Vì Tiểu Bảo đã biết vua Khang Hy muốn giết Ngao Bái, mà gã định làm không để vết tích gì. Sau một lúc ngẫm nghĩ gã quyết định chủ ý lấy hơn mười thứ thuốc tán ở trong rương của Hải lão công. Gã không cần biết thứ nào độc thứ nào không đem trộn lẫn với nhau thành một gói.

Gã nghĩ bụng: Trong mười mấy thứ thuốc tán này chắc thế nào cũng có vài ba thứ thuốc độc. Mình cứ cho hắn uống nhất định phần chết nhiều hơn phần sống.

Lão bọc cầm đĩa ra ngoài rửa xong lau chùi sạch sẽ rồi, cung kính đưa lên.

Vì Tiểu Bảo đón lấy đôi đĩa không ngớt quấy vào bát canh thịt của Ngao Bái.

Gã hỏi:

- Chà! Thế này thì nhiều thịt rồi. Mọi ngày có được bấy nhiêu không? Ta coi tướng lão là một tay ăn vụng như chớp.

Lão bọc đáp:

- Mỗi bữa đều cho phạm nhân ăn bấy nhiêu thịt heo. Tiểu nhân không dám ăn vụng.

Miệng lão trả lời như vậy, nhưng trong lòng rất lấy làm quái dị, nghĩ thầm:

- Tên tiểu thái giám này thật là quỷ quái tinh ma! Sao gã biết mình hay ăn vụng thịt của phạm nhân mới kỳ.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Được rồi! Lão đưa cơm canh vào cho phạm nhân ăn đi.

Lão bọc đáp:

- Dạ dạ!

Rồi lão bưng cơm canh vào phòng giam cho Ngao Bái.

Vì Tiểu Bảo cầm chiếc đĩa khê gõ vào cạnh nôi, trong lòng rất đặc ý, nghĩ bụng:

- Thằng cha Ngao Bái ăn bát canh rau cải nấu thịt ta đã bỏ thuốc vào nếu không thất khiếu chảy máu thì cũng... bát khiếu chảy máu ra mà chết.

Gã muốn nói một câu thành ngữ, nhưng không nhớ được rõ, gã đã nói thất khiếu chảy máu, lại thêm vào một khiếu nữa.

Gã bỏ đĩa xuống bước ra cửa nói chuyện gẫu với tên vệ sĩ gác cửa mấy câu rồi nghĩ bụng:

- Chắc bây giờ thằng cha Ngao Bái ăn hết bát canh thịt rồi.

Gã liền quay ra nhìn tên vệ sĩ thủ lĩnh nói:

- Chúng ta lại vào xem sao.

Tên vệ sĩ thủ lĩnh dạ một tiếng rồi hai người tiến vào.

Khi bước qua cửa, bỗng nghe bên ngoài có tiếng hai người quát hỏi:

- Ai đó? Đứng lại!

Tiếp theo hai tiếng vù vù như tên bắn.

Tên vệ sĩ thủ lĩnh giật mình kinh hãi nói:

- Tiểu công công! Để tiểu nhân ra coi!

Rồi gã nhảy vọt ra cửa.

Vì Tiểu Bảo cũng ra theo thì thấy những tiếng choang choảng vang lên! Hơn mười người mặc áo xanh tay cầm binh khí đang cùng bọn vệ sĩ động thủ.

Vì Tiểu Bảo giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Hồng bát! Bọn thủ hạ của Ngao Bái đến cứu hần.

Tên vệ sĩ thủ lĩnh rút kiếm chỉ huy vừa quát lên mấy tiếng thì thấy một nam một nữ xông vào giáp công hai bên tả, hữu.

Bốn tên ngự tiền thị vệ hộ tống Vì Tiểu Bảo đang đứng gần đó nghe tiếng quát tháo chạy lại viện trợ, xông vào vòng chiến.

Bốn người áo xanh võ công rất cao cường. Mới trong chớp mắt hai tên vệ sĩ ở Vương phủ đã bị chết lãn dưới đất.

Vì Tiểu Bảo vội thọt vào đóng cửa. Gã toan cài then thì đột nhiên một luồng đại lực xô mạnh vào đẩy gã lùi lại ngã lãn ra xa hơn trượng.

Bốn tên áo xanh nhảy xổ vào quát hỏi:

- Ngao Bái đâu rồi? Ngao Bái đâu rồi?

Một lão già râu dài túm lấy Vì Tiểu Bảo xách lên hỏi:

- Ngao Bái giam ở đâu?

Vì Tiểu Bảo trở ra ngoài đáp:

- Hần bị giam trong địa lao ngoài kia.

Hai tên áo xanh liền chạy ra ngoài.

Nhưng bốn tên áo xanh bên ngoài lại xông vào chạy về phía hậu viện.

Đột nhiên có tiếng người la:

- ở đây rồi!

Lão râu dài thấy Vi Tiểu Bảo nói dối, nổi giận dùng dùi dao nhắm Vi Tiểu Bảo chém xuống.

Vi Tiểu Bảo thân thủ rất mau lẹ né mình tránh khỏi.

Một tên áo xanh đứng bên phóng chưởng đánh ra đến "bình" một tiếng trúng vào sau lưng gã hất gã bay ra mấy trượng, rớt xuống hậu viên nằm sõng sượt, không nhúc nhích được nữa.

Bỗng nghe bên ngoài tiếng thanh la choang choang vang lên từng hồi. Vương phủ đã nổi hiệu báo động.

Một tên áo xanh la:

- Lẹ lên! Lẹ lên!

Lão râu dài gất lên:

- Thối lắm! Ai không muốn mau!

Một tên áo xanh thấy không phá vỡ được cửa sắt, chợt động tâm cơ liền cầm cây cương tiên trong tay thò vào cửa sổ mà bẫy mấy cái. Hai cây song sắt cong vẹo đi.

Lúc này lại thêm ba tên áo xanh chạy vào. Ngoài cửa nhà tù địa thế chật hẹp, chín người đứng chật như nêm cối, thi triển thủ cước rất khó khăn.

Vi Tiểu Bảo lồm chồm ngồi dậy, bò dưới đất toan lén ra. Nhưng gã vừa bò được mấy bước liền bị người phát giác, một nhát kiếm nhằm đâm vào sau lưng gã.

Vi Tiểu Bảo né tránh sang mé tả. Người kia quét ngang lưỡi kiếm đánh "roạc" một tiếng. áo xiêm Vi Tiểu Bảo bị rách một vệt dài.

Vi Tiểu Bảo trong lúc hoảng hốt không biết đau là gì nữa. Gã nhảy vọt người lên, chênh chếch xông ra.

Một tên áo xanh khác quát mắng:

- Quân tiểu quỷ!

Gã vung dao chém tới.

Vi Tiểu Bảo không nghĩ gì nữa, nhảy xổ lại nắm lấy chân song sắt cửa sổ nhà tù, người gã treo lên tòn ten.

Hán tử áo xanh đang dùng cây cương tiên để bẫy song sắt thấy Vi Tiểu Bảo ngăn chặn nơi cửa sổ liền vung tiên đánh xuống.

Vi Tiểu Bảo không còn đường lùi. Hai chân gã xô qua khe song sắt, trèo người xuống. Thế là gã đã lách được vào trong nhà tù.

Nguyên hai cây song sắt này đã bị hán tử áo xanh bẫy cong đi mà người Vi Tiểu Bảo lại bé nhỏ nên chuồn lọt vào được.

"Choang" một tiếng vang lên! Cây cương tiên đánh vào song sắt.

Bọn hán tử áo xanh bên ngoài quát mắng om sòm:

- Để ta chuồn vào! Để ta chuồn vào!

Hán tử sử cây cương tiên thò đầu qua khe hở muốn chuồn vào.

Nhưng Vi Tiểu Bảo là đứa con nít mới 13, 14 tuổi nên chuồn qua được. Còn gã hán tử này thân thể to lớn thì chui lọt thế nào được?

Vi Tiểu Bảo thò tay vào ống giày rút lưỡi gươm trủy thủ ra.

Gã cầu khẩn trong bụng:

- Cứu binh đến cho mau! Cứu binh đến cho mau!

Tại gã nghe bên ngoài có tiếng đồng la, tiếng quát tháo và tiếng khí giới choang choảng hoà lẫn với nhau thành một khúc nhạc chói tai.

Đột nhiên nghe đánh "vèo" một tiếng. Một luồng kinh phong đè xuống đầu gã.

Vi Tiểu Bảo không hiểu chuyện gì vội nằm lăn ra, lăn đi mấy thước.

Bỗng nghe những tiếng loảng choảng vang lên khủng khiếp khiến người nghe cơ hồ thủng cả màng tai.

Vi Tiểu Bảo không kịp quay đầu lại. Mặt gã bị đất cát bắn vào đau rát. Gã đứng phắt dậy thấy Ngao Bái hai tay vung dây xiềng lên đập bừa bãi. Miệng hắn thét lên be be, chân nhảy loạn xạ ngẫu. Lưỡi hắn bị cắt trong ngực thư phòng nên tiếng găm thét nghe càng khủng khiếp.

Lúc này gã hán tử áo xanh sử cây cương tiên đã chui qua được khe chắn song cửa sổ vào trong nhà giam.

Ngao Bái vung tay có cả tiếng khoá đập xuống đầu gã thật mạnh. Gã áo xanh đầu óc võ tung chết không kịp ngáp.

Vi Tiểu Bảo cực kỳ kinh hãi và lấy làm quái dị tự hỏi:

- Tại sao hắn lại đánh chết cả người đến cứu hắn?

Rồi gã chợt hiểu, la thầm:

- Trời ơi! Hồng bát! Hần vừa uống thuốc rồi tuy bị trúng độc mà không xuống châu Diêm Vương, chỉ phát điên khùng.

Bọn hán tử lớn tiếng quát tháo ở ngoài cửa sổ.

Ngao Bái tiếp tục vung xiềng khoá lên đập mạnh vào chấn song cửa.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Nếu hần quay lại đánh lão gia thì lão gia đến phải về châu Phật.

Trong lúc nguy cấp, gã không kịp suy nghĩ gì nữa, vung gươm truy thủ lên hết sức đâm vào sau lưng Ngao Bái.

Ngao Bái tuy võ công cao cường, nhưng sau khi ăn phải thuốc rồi thì thần trí không còn minh mẫn nữa. Hần không biết sau lưng có người tập kích. Vi Tiểu Bảo cầm gươm truy thủ đâm tới, hần cũng không biết đường né tránh.

"Sột" một tiếng! Lưỡi truy thủ đâm ngập tận chuôi.

Ngao Bái rú lên một tiếng. Hai tay xiềng khoá vẫn vung múa loạn lên.

Lưỡi truy thủ này là một thanh bảo kiếm chặt sắt như cắt bùn. Vi Tiểu Bảo thuận đà đâm chuôi kiếm đè mạnh xuống. Xương sống Ngao Bái bị đứt làm hai, Ngao Bái lập tức té xuống.

Bọn hán tử bên ngoài cửa sổ khiếp sợ đứng ngẩn người ra một lúc, tưởng chừng trên đời chưa bao giờ có vụ nào ly kỳ cổ quái như bữa nay.

Ba, bốn tên đồng thời hét lên:

- Thằng lỏi con kia giết chết Ngao Bái rồi! Thằng lỏi con kia giết chết Ngao Bái rồi!

Lão râu dài bỗng quát to:

- Nậy chấn song sắt ra để vào coi cho biết rõ có phải đúng Ngao Bái không?

Hai tên lượm cây cương tiên hết sức bầy bật chấn song sắt ra.

Lúc này hai tên vệ sĩ ở Vương phủ tiến vào. Lão râu dài liền huy động lọn đao chém chết cả hai.

Một hán tử áo xanh tay cầm đoản thương đứng ngoài phóng qua khe cửa sổ nhằm Vi Tiểu Bảo mà đâm hờ, khiến gã không dám lại gần cửa sổ để đâm thương người của bọn chúng.

Sau một lúc, cây song sắt bẻ cong lên để hở một lỗ rộng.

Một người đàn bà áo xanh nói:

- Để bản nhân vào coi.

Rồi thị nhảy vào. Thân pháp cực kỳ mau lẹ!

Vi Tiểu Bảo vùng trủ thủ đâm vào người thị.

Người đàn bà đưa lưỡi Liễu điệp đao lên gạt.

"Chát" một tiếng! Thanh Liễu điệp đao bị chặt đứt làm hai đoạn!

Người đàn bà giật mình kinh hãi, nhưng thị biến chiêu rất lạ. Tay cầm thanh đao cụt liệng tới Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo cúi đầu né tránh. Không ngờ thanh đao gãy lúc liệng ra tựa hồ nhằm phóng vào mặt gã, mà thực ra thị phát huy kinh lực rất khéo.

Thanh đao gãy liệng trúng ngực Vi Tiểu Bảo đánh "kịch" một tiếng.

Thanh Liễu điệp đao này tuy bị cụt, nhưng chỗ gãy vẫn sắc bén vô cùng. Nó cắm vào ngực Vi Tiểu Bảo rồi tuột xuống bên ngoài áo gã.

Gã vừa ngẩn người ra, hai cổ tay liền bị người đàn bà tóm được. Tiện đà thị bắt quặt hai tay gã ra sau lưng.

Tiếp theo gã thấy dưới nách đau nhói lên thì ra đã bị điểm huyết rồi.

Lúc này chấn song sắt cửa sổ đã bị bẻ rộng thêm ra. Lão râu dài và một hán tử áo xanh chuồn vào nhà tù, kéo thi thể Ngao Bái lên coi đồng thanh la hoảng:

- Đúng là Ngao Bái rồi!

Lão râu dài muốn đưa thi thể Ngao Bái ra ngoài cửa sổ, nhưng lập tức lão phát giác ra một đầu dây xiềng đóng chặt vào tường đá. Trong lúc nhất thời lão không có cách gì chặt đứt xiềng sắt được.

Người đàn bà nói:

- Thanh gươm trủ thủ này sắc bén vô cùng!

Rồi thị lượm lấy thanh trủ thủ của Vi Tiểu Bảo chặt "chát chát" mấy tiếng! Xiềng xích khoá vào xác Ngao Bái đều bị chặt đứt.

Lão râu dài cất tiếng khen:

- Thanh đao này tuyệt quá!

Đoạn lão đưa xác Ngao Bái chuồn qua cửa sổ.

Bọn áo xanh bên ngoài đón lấy.

Người đàn bà đẩy Vi Tiểu Bảo ra rồi ba người cùng chuồn ra theo.

Lão râu dài hô:

- Đem cả thằng lỏi này đi. Ra khỏi Vương phủ rồi chia đường mà giải tán. Đến đêm sẽ về hội họp ở chỗ cũ.

Mọi người "dạ" một tiếng rồi xông ra.
Một đại hán áo xanh cấp Vi Tiểu Bảo chạy ra khỏi thạch thất.
Bỗng nghe những tiếng "veo véo" vang lên. Tên bắn như mưa rào.
Hơn hai mươi tên vệ sĩ tiếp tục bắn tên không ngớt.
Khang Thân Vương cầm đao thân hành đốc kiếm.
Nên biết để mất tên khâm phạm là tội nặng vô cùng!
Bọn áo xanh bị tên bắn rất quá, trong lúc nhất thời không xông ra được.
Đại hán ôm thi thể Ngao Bái hô lên:
- Hãy đi theo ta!
Hắn đưa xác Ngao Bái về phía trước làm mồi.
Khang Thân Vương không hiểu Ngao Bái còn sống hay chết vội hô to:
- Dừng tay!

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu
Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tinh Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới
 - Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp
 - Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com
 - Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.
 - Tranh ảnh phim kiếm hiệp
 - Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới
 - Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...
 - Sách dạy tự luyện võ công.
 -
- All 3 address in 1:
<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>